

**Nuri BEXHETI**

### **Një kujtim i shkurtër me Adem Jasharin në nëntor 1991**

Jam i nderuar që në këtë njëzetvjetor të Epopesë së UÇK-së, të sjellë një kujtim të shkurtër nga veprimtaria ushtarake dhe patriotike e heroit të Kosovës që ne sot me respekt dhe krenari po e kujtojmë.

Miq të nderuar, tashmë është e njohur botërisht që Adem Jashari dhe burra të tjerë shqiptarë qëndruan dhe u stërvitën në Surel të Tiranës, në fund të vitit 1991. Pata edhe unë këtë fat që të jem në mesin e këtyre burrave, duke marrë pjesë nga trevat e Pollogut të Republikës së Maqedonisë.

Kujtimin që sot dëshiroj të ndaj me ju, ka të bëjë edhe me heroin e Kosovës, Adem Jasharin, apo Adem Legjendarin, siç parapëlqejmë ta kujtojmë. Pa e zgjatur shumë dhe pa ju marrë më tepër kohë, po sjelli një kujtim të shkurtër që në fakt ishte një incident mes meje dhe një ushtar pjesëmarrës nga grupi që kishim vajtur në Shqipëri për ushtrime. Secili nga pjesëtarët e grupit e kishim pranuar nga një armë, të cilat ishin të regjistruara. Për këto armë duhej të kujdeseshim kur bënim pranim-dorëzimin në fund të stërvitjeve. Që të shtonim efikasitetin e ushtrimeve në poligonin e qitjeve, ne këmbenim armët me njëri-tjetrin, por pa harruar rregullin e artë: unë të dorëzoj ty një armë, ti më dorëzon mua një tjetër, si p.sh. unë të jap ty një AK 47, ti më jep mua një mitraloz etj. Dita që po përshkruaj ishte jo e këndshme për mua. Mbaj në mend si sot, që ishte një ditë me shi. Binte një shi i rrëmbyeshëm, por ne i vazhdonim ushtrimet për përvetësimin e shkathtësive ushtarake në poligon. Kisha një AK 47 dhe gjatë rrugës në autobusin e

ushtrisë këmbëva armën time me një pjesëtar të grupit. Edhe pse binte shumë shi, vazhduam stërvitjet e planifikuara. Mbasdite pasi bëmë ushtrimet, u kthyem në autobus me destinacion drejt kazermës në Surel ku ishim të akomoduar. Ndër rregullat dhe instruksionet të rrepta që vlenin për secilin pjesëtarë të grupit, ishte se nuk mund të ktheheshim në kazermë nëse mungonte ndonjë armë. Kishte qenë ditë e keqe për mua. Në autobus, kur i këmbuem armët me njëri-tjetrin, arma ime për fatin tim të keq mungonte. Në fakt unë dorëzova një armë, por askush nuk me dorëzoi mua armën time me numër protokolli - armën që më ishte ngarkuar. Oficeri i stërvitjes nuk pranonte që të nisej autobusi për në kazermë me arsyetimin se mungonte një armë e regjistruar. Në fakt, ai kishte të drejtë. Kërkonte nga unë llogaridhënie se ku e kisha armën. Unë këmbëngulja se e kisha dorëzuar një armë, dhe logjikisht edhe dikush tjetër nga grupi do të duhej të më dorëzonte mua një armë që do rezultonte se do të ishte kallashnikovi im. Kështu e donte logjika, por realiteti ishte ndryshe. Unë nuk kisha armë, në autobus isha duar bosh, gjë e turpshme për një luftëtar. Filloj një zënkë dhe e ngrita zërin me insistim ndaj kolegut duke i thënë dhe njëkohësisht duke ia marrë armën e tij nga dora, dhe duke demonstruar shkurt para të gjithëve në autobus, se unë po ta dorëzoj ty një armë e cila figuron se është e jotja, po pse ti nuk më dorëzon mua një armë që të barazohemi. Kolegu nuk çante kokën fare dhe përgjigjej me gjakftohtësi se kjo armë është e tij dhe se me numër protokolli ashtu figuronte. Mosmarrëveshja vazhdonte, autobusi nuk nisej dhe shiu s'pushonte së rëni.

Si sot, para shumë vitesh, mbaj në mend kur një burrë trupmadh me mustaqe lëvizi nga pjesa e parë e autobusit me britmë që më shumë ngjasoi si urdhër, kërkoi që të gjithë të zbrisnim nga autobusi dhe të rreshtoheshim në pozicion përball poligonit të qitjes. Një për një, me

shi vjeshte i përcjellë dhe me erë, e krehëm gjithë poligonin e stërvitjes. Mbasi ishim lagur krejtësisht nga shiu, në njërin nga bunkerët anësorë të poligonit, u gjet arma ime që kolegu i grupit më shumë nga neglizhenca se sa nga ndonjë motiv tjetër e kishte harruar, e cila u bë mollë sherri dhe acarimi kishte rreziqe për të shkuar deri tek përmasa e një incidenti jo vetëm verbal. Ishte çështje dinjiteti, mbase nuk ishte e hijshme që një luftëtar të humbiste armën. Ishte punë nderi dhe jo shaka. Por, gjetja e armës e ndezi më shumë situatën. Mbase u sigurova se armën vërtet e gjeta, bëja skena me kolegun duke demonstruar para gjithë grupit pranim-dorëzimin e armës, duke ia dhënë atij armën e vetë dhe ndërkohë duke kërkuar nga ai që të më dorëzonte tani armën time. Kolegu natyrisht se s'kishte argumente dhe u kuptua se arma ishte harruar te bunkeri anësor i poligonit. Qetësisht përgjigjej: “Më vjen keq, po kjo armë është e imja, dhe s'kishte përgjigje tjetër”. Acarimi vajti shumë larg se mori përmasa nderi. Oficerët shqiptarë përpiqeshin të më qetësojnë, duke fol edhe kështu gjithë rruga nga poligoni i qitjes e deri në Surel u bë me zhurmë të madhe. Kur zbritëm nga autobusi, mu afrua burri trupmadh me mustaqe dhe më tërhoqi për krahu. Në fakt ai e kishte ndjekur me vëmendje gjatë gjithë rrugës debatin e zjarhtë në autobus, se kush ishte fajtori dhe pse arma ime ishte humbur. “Dëgjo ti djalë”, - më thoshte, edhe pse mu duk se kishte të drejtë - “Mos e harro kurrë sa të jesh gjallë. Pushkën kur ta mbërthesh në dorë, ajo nuk lëshohet asnjëherë. Edhe në banjo kur të shkosh dhe të lash trupin, në njërën dorë mban sapunin në tjetrën pushkën”. Burri trupmadh me mustaqe ishte Adem Jashari i Prekazit, i njohur sot si Komandanti Legjendar.

